

ΡΩΜΕΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα παλὸ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὅ κ τὰ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρα—δ'έκα φράγκα καὶ ἄστὸ χέρι.

Ἐικοστὴν καὶ τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στὴν κλεινὴν ἐβρουσαν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ἐξὴ τοῦ Σεπτεμβρίου,
μηνὸς Ἰεστοῦ καὶ κρύου.

Ἔτος χίλια κ' ὅκτ' κ' ἑναχίσις,
νέα ὄρασις Ρωμηῶν μὲ τὴν γλῶσσα.

Ἐνὰ χίλια καὶ σαράντα,
καὶ νεότερα συμβάντα.

Εἰς τοῦ Πατισσῆ τοῦ κράτος τῶν Ρωμηῶν ὁ Κορωνάτος.

Ἄκουσα πῶς ὁ Σουλτάνος, Περικλέτο μου τοσιᾶ,
ὄα καλῶς μὲς 'στὴν Πόλιν τὸν ὄκ'ό μας Βασιλῆα.

Τέτοια πρόκλησις μεγάλη
μοῦ γάνοναι τὸ κεφάλι,
κ' ἔνα κ' ἄλλον σταματῶ
καὶ γὰρ τοῦτο τὸν ῥεῖσθ'.

Λένει φιλῆ κεφαλῆ,
πῶς 'στὴν Πόλιν τὸν καλεῖ

γὰρ νὰ κάνουν γνωριμῆα καὶ νὰ γνωρισθοῦν καλῶ
καὶ σὺν σύμμαχαι καὶ φίλαι νὰ μιλήσουσι πολλῶ.

Τέτοιο γεγονός θυλλεῖται, κ' ἔτσι τρέχουν ἄνω κάτω
γὰρ νὰ μάθουν κατὰ πόσον ἀληθεῖαι τὸ μαντάτο,
κ' ἂν ἢ πρόκλησις ἐρέτο
θὰ τοῦ γίνῃ Περικλέτο.

Ἄγἀλλονται Νεῦταυρκαὶ καὶ τῶν Ρωμηῶν ὁ τόπος
τοῦ Πατισσῆ τὴν πρόκλησιν ὀνει τὴν ἐξισίαν,
κ' ἔγ'ὼ σὺν ἑνας παλαδὸς καὶ φαντασιοκόπος
ἐμβρόντητος ἐξίσταμαι μὲ νῆαν ὄπτασιαν.

Φαντάζομαι μὲς 'στὴν Στανμποῦλ πῶς μπαίνει κοσμονάτος
τῶν Ρωμῶ ὁ Κορωνάτος,
κ' ἀκούονται ζήτωκραυγαὶ φυλάει οὐρανομήκεις
καὶ θράμβαι γεραιρόνται τῆς ἀναμμάτου νίκης.

Ἄλος δροσὴ καὶ χάρις
προβαίνει καθβαλῶρης,
καὶ κόσμος τρέχει νὰ τὸν δῇ
κ' ἀκολουθοῦν ὡς συνοδοί

Βεζύρηδες, Ἐφέντηδες καὶ τοῦ Γιλῆς οἱ πρώτοι,
κ' ὁ Τσερνὸντις, βρᾶ Περικλῆ μετὰ τοῦ Κουτουρμῆτη.

Ἄλαι ὁτῶν Ρωμῶ τὸν Βασιλῆα
δάφνας καὶ μύρτα καὶ χαλιᾶ
τοῦ σπᾶνῶν νὰ περάσθ'.

Καὶ λέει καθεμᾶ φιλῆ
γὰρ τὴν δροσὴ τοῦ τὴν πολλῆ
καὶ τὴν γερῆ τοῦ κρᾶσι.

Ὁ Σουλτάνος τὸν προσμῖνει μὲ φροσὴ κ' ἔνι στολῆ
'στοῦ Γιλῆ, τὰ σκαλοπάτη,
καὶ μὲ δακρυσομένη μάτια
μπουζουροῦμ τοῦ λέει, φίλε, καὶ 'στὰ χεῖλιν τὸν φιλεῖ.

Τὸν φιλεῖ κ' ὁ Βασιλῆας μὲ ἕνα φιλῆμα σκατῶ
κ' ἔνα σὺμπλεγμα κυτῶσις Περικλέτο, δαυμασῶ.
Καλῶς ἄλλες μὲς 'στὴν Πόλιν,
μπουζουροῦμ φωνάξουν ὄλαι
καὶ τοῦ κάνουν τεμενᾶ.

Μπουζουροῦμ ἔδ' κ' ἔκει,
κ' ὄπτασιαι μαχητῆ
τῆρα πάλιν μὲ πλανῶ.

Ποῖον θέαμα μ' ἐκείρει..
μὲ πορὸ σῆμα καὶ πορὸ χεῖρ
τὴν συνάντησαν ἐκείνην εἰμπορεῖ νὰ παργράφῃ
καὶ νὰ κόψῃ καὶ νὰ ράφῃ:

Μὲ τὰ γεγονότ' αὐτῶ
τῆρος τοῦς δὲν σταματῶ;
Τῆρα ὄρισκομαι 'στὰ νερῆ,
τῆρα 'στὸ Γιλῆς περῶ,
καὶ χαρῆ κόνοντας κυτῶ
δύο στήματα, κενῆν.

Νάτος νάτος ὁ Σουλτάνος μὲ τὸν Ρωμῶ τὸν Βασιλῆα,
τέτοια μάγος ὄπτασιαι
ὄαι πτοεῖ, ὄ ἀπολιθῶναι, καὶ σοῦ κέρνει τὴν μιλῆ
καὶ καθαινας ἄρασιαι.

Τῆ μορσιεὶ νὰ ψηφερέμῃ,
κ' ἂν κρατῆς Σορτᾶ καλέμῃ
κ' ὄυλεμᾶ σορὸ κουτῆ;

Σ'ένα μουσαφίρ-όντ
κάθονται κοντά κοντά
και τὰ λέν κι'όθι σαν φίλοι.

Χαίρε Σύνταγματικέ,
Πατισάχ μοναδικέ.
Χαίρε χαίρε κι'έλελεθ,
τῶν Ελλήνων Βασιλεῦ.

"Φαντάσθηκα πῶς εἶχανε κι'ἐμὲ διερμηνέα
κι'ὁ Πατισάχ ἐρώτησε τὸν Βασιλῆα: τί νέα;
Κι'ἐγὼ σ'αὐτὸν ἀπήντησα: πολὺ καλὰ, Σουλτάνε,
ραχέυ τῆς πολιτικῆς και τῆς διπλωματίας...
κι'ὁ Πατισάχ μ'ἐρώτησε: γιὰ πῶς μου, δραγουμένα,
πῶς μὲ τὸ πρόην καθιστῶς τῆς τόσης δεσποτείας
ἐγὼ παρακουράθηκα μὲ πόνους παρακαίρους
και φαίνομαι ἔτσι γέρος;

Και πῶς ὁ Κορωνάτος σας μὲ Σύνταγμα, ζευζέκη,
διατηρεῖται μὲ χαρὰ και πάντα ντουρος στέκει;
πῶς φαίνεται ἔτσι ραβινός σ'ὁ φλογερὸν Ἡραίστιον;
κι'ἀπήντησα σ'εἰκνὸν
τὴν κεφαλὴν μου κλίνων:
ἰδοὺ τὸ μέγα ζήτημα και ντάτις ντὶ καύσιον.

Τὸ Σύνταγμα μὰς, Πατισάχ, ὅπου μοι ἀλά γανόνει,
αὐτὸ παχαίνει μάγουλα, πλὴν ἔδρας ξεγυμνόνει.
Τὸ Σύνταγμα μὰς, Πατισάχ, εἶναι γιὰ μὰς σωτήριο
κι'ἄλλοκοτο μυστήριο.

Τὸ Σύνταγμα μὰς τρέφει
σαν χάσιχο φωμί,
τοῦτο μὰς δίνει κέρει
και φεύγουν οἱ καῖμοι.

Κι'ἂν εἶναι στόχος χλεῦς,
μ'αὐτὸ καλοπερνῶς,
και πάντα βασιλεύεις
χωρὶς νὰ κυβερνῶς.

Αὐτὸ τὸ Σύνταγμα μὰς
δοξάει τὸνομά μὰς,
μὲ τοῦτο ντακλί,
και πάντα στέκει ἡ Νίκη
χωρὶς φτερά σιμά μὰς.

Μὲ τοῦτο τῶν μεγάλων θεσμῶν οἱ δορυφόροι
πληροῦν τὰ Πριτανεῖα φυλῆς ἐκφυλομένης,
κι'ἂν θέλεις ν'αναλάβης εὐθύναις μὲ τὸ ζορι
σοῦ λένε πῶς ὀφείλεις ἀνεύθυνος νὰ μένης.

Τοὺς λές: εὐθύναις θέλω νᾶχω κι'ἐγὼ τὸ Στέμμα,
και τὴνα κι'ἄλλο θρέμμα
τῆς νέας ρητορίας σοῦ λέει: σὲ καλὸ σοῦ...
παραταί τὰς εὐθύναις κι'ἀνεύθυνος ξεκλώσοῦ.

Κι'ἐκεῖνοι ποδοῦν μέσα και μπάριπα σ'τὴν Κορώνη
πετοῦν εὐθύναις ἄδρη,
και σὺ μὲ τὴν Κορώνη θέλεις καλὰ και σώνεις
νᾶχης αὐτὴ τὴν χάρι;

Τὸ νὰ ζητῆς εὐθύναις σ'τὴν ῥάχη σου νὰ πάρης
καθὼς και τὸ Ντοβλέπ
εἶναι τρανὸ ρουσφέτι,
κι'ἄδύνατον νὰ γίνῃ σ'ὁ Στέμμα τέτοια χάρις.

Εἰς τὸν ἔδρον τῆς εὐθύναις μὴ κανεῖς σὲ παρασύρη,
και τῶν εὐθύνων κινδύνους
ἔβρινε σ'τοὺς ἰπτευθύνους
νὰ τοὺς γράφουν ἐκεῖ πέρα, ποῦ δὲν πτάνεις τεμπασοῖ.

Μὲ συλλογαῖς εὐθύναις
νὰ μὴ ζαλιζεσαι,
μόνο νὰ τρῶς, νὰ πίνης,
και νὰ στολιζεσαι.

Ποτὲ νὰ μὴ σὲ μέλη
γι'αὐτὰ τὰ κέρματα,
μῆτε γιὰ τὸν ἐν τέλει
τὰ κατορθώματα.

Μακρὰν ἀπὸ τὸ σκηπτρον τῶν εὐθύνων ἡ τρέλλα,
δὲν τοῦ τὴν ἐπιτρέπει πολίτευμα μακάριο...
τοῦτο σοῦ λέει: στάσου κι'ἀπὸ τὸν θρόνο γέλα
κάθε τοσανακογλύφτη, κάθε Σφουγκολάριο.

"Ὅλας τὰς εὐθύναις βράσαι,
σαν δὲν ἔρῃς σοῦ λένε: ἔρῃς,
και ὡς ἔρῃς σοῦ λένε: στάσου,
και δὲν εἶσαι σ'τὰ σωστά σοῦ.

Τέτοιο Σύνταγμα, Σουλτάνε,
σαν και τὸ δικὸ μὰς κάνει.
Πᾶρε τῶν Ρωμηθῶν τὰ φῶτα
νὰ περνῶς ζωὴ και κότα.

Μ'αὐτὸ θάσαι Στέμμα πρώτης,
Βασιληῆς μοναδικός,
μ'αὐτὸ θάσαι και δεσπότης,
μὰ και Σύνταγματικός.

Αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπει, Σουλτάνε μου, δουλεζά
μῆτε σ'τὸν Βασιλῆα,
ὅμως σ'τοὺς ἄλλους ἔδρους, ποῦ Κυβερνηταὶ λέγονται,
κι'ἀπὸ τῆς ἐργασίας τὸν πόθον καταπλέγονται.

Κι'ἂν ἐργασίαν, Πατισάχ, ἡ κρᾶσις σοῦ γυρεῦθ,
ὅμως τὸ Σύνταγμα ρητῶς σοῦ τὴν ἀπαγορεύει,
κι'ἔποςος τὸ γράμμα παραβῆ τοῦ σωτηρίου χάρτου
μὲν εἰς ἀργίαν διαρκῶς οἶνου κι'ἐλαίου κι'ἄρτου.

"Ὅσο δουλεύεις τὸ μοιλό
και τὸ κορμί λιγώτερο,
τόσο νομίζεις πῶς καλὸ
θὰ γίνῃ περισσότερο.

"Ὅποδὸς δουλεύεις, Πατισάχ, σὲ βεβαίω πῶς ν'τρέπεται,
κι'ἄλλο δὲν ἐπιτρέπεται,
παρὰ κουβέντα κουτουροῦ, ρητορικὴ και λίμα...
τὴν θέλει και τὸ Σύνταγμα και τῶν Ρωμηθῶν τὸ κλίμα.

Σὲ θίλουν ἔτσι νὰ βασιλεύῃς,
μὲ δὲν σ' ἀφίνουν καὶ νὰ δουλεύῃς,
κι εὐθύνης βάρος φέρνουν μόνον
εἰς ἀεράδεις σκυῖς προτόνιν.

Δὲν ἐπιτρέπουν καὶ ἀπὸ Παλάτι
κανένα κόπο, μήτε σ' ἔρως,
καὶ κουκουλένιο στρώνουν κρεβάτι
μὲ παραμύθια τῆς Χαλιμάς.

Καιρὸ γὰρ δρᾶσι νὰ μὴν φοβῆίς,
ἔτσι ρητόρων τόσους παλάδρους,
ὅπου σὲ κάνουν νὰ ταξιδεύῃς
καὶ τοὺς ἀφίνεις νὰ βγάξουν μαύρους.

Μὲ τὸ Σύνταγμα αὐτὸ σὰν πηγαίνῃς
πάντα λέει, Σουλτάνε, θὰ θγαίνῃς,
ἔτσι μόνο ποτὶ δὲν θὰ πιάνῃς
καὶ σήκου καινούργιο θὰ κάνῃς.

Ἐτοὺς σοφοὺς τοῦ θεομοῦ σὰν καθίξῃς
καὶ τρυφᾷς σ' αὐτὰ γραφίδι των γράμματα,
θὰ νελῆς, θ' ἀμείξῃς, θ' ἀνθίξῃς,
καὶ ποτὶ σου δὲν ἔβηξῃς γερμάτα.

Μὴ ζητήῃς τοὺς νόμους τοῦ κράτους
οὐ βέβαια χρυσὸ χαρμημένους,
θὰ τοὺς εἴρῃς μὲ πνεῦμα γερμάτους
'στὴν Ρωμῆαν τῆς πατοῦσας γραμμένους.

Νομοθέτας σοφοὺς εὐλόγη,
καὶ μὲ κάθε νομίμου ἀλλάξῃ
'στὴν πατοῦσα μου γράφῃ κι ἔγῃ
καθενὸς Μωδοῦ μας τὴν κλάξῃ.

Βλέπεις τοῦτον, ποῦ πηρᾷ
μὲ σανίδα, μὲ καθρόν,
καὶ τὸν λένε σανίδα
καὶ γὰρ τοὺς θεομοῦς κορῆναι;

Βλέπεις τοῦτο τὸ μαδέρι,
ποῦ σημόνεται ἔκει πέρα,
καὶ τὸ σφίγγει γὰρ φοδῆρα
καθενὸς παλάδρου χέρι;

Κι' ὅμως ἔβρεις πῶς καὶ γάτου, ποῦ γυνῆ μὲ τὴν σανίδα,
τοῦ μυρῆς παλαμῆδα,
καὶ θὰ παῖσι ν' ἀπειλῇ
καὶ νὰ κάνη κήνημα,
μᾶλις καὶ σ' αὐτὸν σταλῇ
τῆς Κορῆνας μῆνημα.

Ἐβρεις πῶς τὸ σανίδι τοῦ κάθε φαυφαρόνου
ρόπαλον Ἡρακλέους θὰ γίν' ὑπὲρ τοῦ Θρόνου,
καὶ ἔβρεις πῶς καὶ τούτων κι ἐκείνων τὴν ἐπαρῆμα
τάποφρηαίνουσι δια καὶ γίνουσι ρημάδια.

Βλέπεις ἔμπρος γὰρ τῆς Ἀρχῆς τὰ σκύλα λιμασμένους
τοὺς σκύλους τοῦ Συντάγματος καὶ τὴν θεορῆν τοῦ Ὄθνου,
κι' ἐν τούτοις λές πῶς μὲ χαρᾶν αὐτάξῃς αὐνηγμένους
τοὺς βουλευτῆρους τοῦ λαοῦ καὶ τοὺς ἀνατροποῦσους.

Μὲ τοῦτο μας τὸ Σύνταγμα θροῦμῶσους ἀλαδέξῃς
καὶ νέον ἐπλον ἔρημαρ τὴν ἀκαπνον σανίδα,
κι' ὄνοματα δυσόνομα συνοικίαν ἀλλάξῃς,
καθὼς τὸ Καλλίβαρο, τὴν Βάθειμα, τὴν Κουσίδα.

Μόνον με τέτοιο Σύνταγμα κρατεί κανείς την θέα του...
είπα, κι άμέσως έβγαλε κι'ό Πασιόαχ τὸ φέσι του,
κι'άπξιζο ζήτη φώναξαν και τοῦ γρασὸ τὰ πλήθη,
κι'ή μάγος ὀπτασία μου σὰν φοῦσκα διελύθη.

**Στὴν Σταμποῦλ κι'ὁ Ράλλης
ὁ κατσαρομάλλης.**

Τώρα, ποῦ κι'έξω γίνεται πολύμοχος ἀγών
μεγάλων ἐκλογῶν,
πάνε νὰ δώσουν συνταγὰς
γὰ Νεοτούρκων ἐκλογὰς
ὁ Ράλλης κι'ὁ Ραλλήγλους, δαμάτ τοῦ Κυρζακούλη,
κι'ἀντήχησε γλυκὴς ζουρνᾶς, κι'έβρόντησε νταούλι.

Δὲν σκοτίζονται γὰρ κόπους,
και τοὺς βλέπω διαπύρους
ἐκλογῶν νὰ δείχνουν τρόπος
μέσα σὲ φυλάς και τόπους
ἀδασεῖς και πρωτοπείρους.

Ὅμως πήραν και τὸν Νόντα,
ποῦναι νέος μὲ προσόντα,
νὰ τὸν'δοῦν τὰ Χανουμάχια,
ποῦ τὸ Σύνταγμα κι'αὐτὰ
τάκανε χωρὶς γρασμάχια
νὰ μιλούν ὀρθὰ κοφτὰ.

Τὴν ρεπούμπλικα τοῦ Ράλλη
τὴν ἠμνοῦν μικροὶ μεγάλοι,
και ντουμῆς τὸν προσκυνᾷ
και τοῦ κάνει τιμὴν.

Ὅπου πάει κι'ἔπου μπῆ
γίνεται, γι'ἐπὶν πομπῆ
και τραπέζι, και τσουμποῦσι.

Και καθέναν μ'πρὸς τοῦ τρέχει
και μ'ἄλλορ'αὐτὰ προσέχει
τὸν ἐξ'Αθηνῶν ν'ἀκούσῃ.

Πάει μὲς σὲ Μοναστηρῖ...
εἰ μεγάλο πανηγύρι!...
τὸν προσέμουναι και στὰ Σκόπια...
βάλετε φωτὰ σὲ τόπια.

Μπαίνει στὴ Θεσσαλονίκη...
δυνατὸ κουβαρτζαλήρι.
Τώρα στὴν Σταμποῦλ πηγαίνει,
κι'ἐκεῖ, εἰάνουμ, τί θὰ γίνῃ.

Και δικοῦ μας λιμαδόρου
μὲς σὲ στήνα τὸν κιντῆν,
και Πασσάδες φεσοφόροι
τοῦ φωνάζουνε: Γατᾶν.

Ὅλοι τοῦ Λέν: Γατᾶναρος...
λέει κι'αὐτός: Σουλτᾶναρος,
ζήσ'ὁ Σαρμπῆ-Έββίναρος και κάθε Νεοτούρκαρος
γὰ τοὺς Βουλγάρους φούρκαρος.

Νάτος ὁ κατσαρομάλλης... τρέχει κόμος σὰν μέλλισα
κι'ἀμολάει κομπουρζαῖς,
κι'ἐκεῖ κάνει κομπουρζαῖς,
και βαπτίζει και μερώνει, κι'ἄρα ζήση και μὴ ζήση.

Γεγὲ σου, Ράλλη κουβαρτζᾶ,
κι'ἔπος κι'ἄν τὸν ἀπατζᾶ

τοῦ φωνάζει: γκέλι μπουρντζᾶ
μὲ τὸν Νόντα τὸν ὄντα.

Νάτος ὁ Ράλλης ὁ σφριγῶν,
νὰ τὸ παιδί τῶν ἐκλογῶν,
νάτος ὁ πρωτοκούμπαρος.

Ζυγοὺς ἀποτινάξτε,
Κορδόνναρος φωνάζετε
και Κορδοκαλούμπαρος.

Ὅλος δράσις και φωτιὰ
κι'ἔλη τὴν Ἀρβανιτᾶ
σὲ ποδάρη τὴν σηκῶνει
τῆς Ἀθῆνας μὲς τὸ φῦτρο,
κι'ἄρᾶ πρᾶ, τοῦ Λένε, Μῆτρο,
τὸ Κορδόνι, τὸ Κορδόνι.

Μὰ κι' Ἀρμένηδες πολλοὶ
βλέπουν τὸ χρυσὸ μαλλί,
κι'ἀπὸ τὴν χαρὰ τῶν κλαίει
και Κορδονιᾶν τοῦ Λένε.

Τρέχουν πίσω του μὲ λαίρα
και Ραββῖναι οεδαστοί,
κι'ἀντήχουν ποικιλια τόναι.

Και τὸν πάνε μὲς στὴν Χάβρα
και τοῦ λέν Ἑβραῖοί:
τὸ Κορδόνι, τὸ Κορδόνι.

Τρόπους διδάσκοντ' ἐκλογῆς ἐκ τοῦ σπιμύλου στόματος,
τὸν προσφώνει και μὲ Χανούμ, ποῦναι σπουδαῖος κόμματος.

Ὅχι τᾶκαρος,
Χανούμπαρος,
γρασμάκαρος,
πασσούμπαρος.

**Θεσμὸν εὐχαριστήριον
πρὸς Δικαῖον κρητήρονον.**

Ἐστοῦ Τύπου τοῦ Γραφεῖου τοῦ Νεοτουρκικῶν,
τὸ Δικαῖον, τὸ ὄσφρον, τὸ προστατευτικόν,
στέλλοντ' εὐχαριστία: κι'ἔτε μέρος μου θερμῆ
διδόση προστάσιαν παρίχει πρὸς ἐμέ.

Γὰρ τοῦτο σκεύει: μασαλλὰ
κι'ἔβαλα κι'ἔβαλα
και μὴν γρασὸ εἰβάλα.

Και κερδέσας ποσιλλας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἐ περιώνυμος Φινὰ, τοῦ κόμος μ'πρὸς τῆς χάσκει,
και τώρα μέσ' σὲ γνωστὸν φρεῖον θὰ διδάσκῃ,
γνωστοποιεῖ πῶς δέχεται κατ'οἶκον μαθητρίας
και κόρας και κυρίας.

Κι'ἄς μάθουν ὄλαις κι'ἀπὸ μὲ, τῆς Μούσης τὸ κωθᾶν,
πῶς κι'ἡ κουρδῶνα κελαιθε κοντὰ τῆς σὰν ἀηδῶν.

Ἄντωνῆς ὁ Καρτάλης, σπουδαῖος νεανίας,
ἠρραδωνισθὴ κόρην και ἀλλοὺς κι'εὐγενεῖας,
τοῦ Σακελλαροπούλου τοῦ Σπύρου τὴν Δουκιαν,
κι'ὁ Φασουλῆς μὲ φίλου συγκλητικῶν γλυκεῖαν
τοὺς ἀρραδωνισμένους θερμότερα συγχάριε
και σφίγγει τὸν γονεῖον τὸν προσκλῶν τὸ χέρι.

Μὴς τέτοια νύφη τοῦλθε κλαῖσιαι...
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.